

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

Megjelen minden szerdán és szombaton este
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 671.

Felolvasó szerkesztő:
Bíró Pál.

Főmunkatárs:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 5 frt, félévre 2.50, negyedévre 1.25
Egyes szám ára 5 kr.
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társánál, Wekerle-tér 502
Hirdetéseket a legutánjabbban árban közölünk.

Ferdeségek.

Sátoralja-Ujhely, április 15.

Hol van még életerős független nemzet, melynek kultur és tanügyi politikája olyan szomorú mérleget mutatna, mint a miénk? Hol van még állam, a hol a nemzetiségek, felekezetek s egyes társadalmi rétegek a nemzet tekintélyét negligálják, az állameszmét és nyelvet megtagadják? Hát melyik államhatalom türi, hogy iskolákban, templomokban és gyűléseken, mint a közelmúlt napokban is láttuk — ellene tüntetni merészellenek?!

Persze aztán a sovinszták *mi* vagyunk. Ezzel a »vaddal« akarják lelohasztani a felháborodásunkban olykor-olykor tellobbanó tüzet, melynek lángja az értelmi fény és tüze a honszeretetet. Az a Wlassics miniszter expozéjából itt-ott felszálló reménység, az a még most csak halványan pislogó mécs, mely idővel fátylaként fogja aztán bevilágítani a nemzet értelmi világát, mind-mind azt bizonyítja, hogy még mindig nem magyar szellem uralkodik a hazán! Vessünk csak egy tekintetet az ország — aztán vármegyénk s városunk kultur-társadalmi viszonyaira.

Az államkormánytól függő helyzetben levő felekezetek főpapjai a nemzetiség lakta vidékeken a templomi szónoklatoknak megmagyarosításával szemben még mindig a nulla movi alapra helyezkednek. De nem vagyunk különben az

autonom felekezetekkel sem. — Az országos népiskolai oktatás a nemzetiségi vidékeken ijjesztő s felháborító képet nyújt. — A gymnásiumi, — tehát a klasszikus és nemzeti oktatás egyik *kötelező* tárgya még mindig a minden eredmény nélküli, de az értelmet zavaró és csak időt rabló német nyelv. — A belkereskedelem — a külkereskedelemtől nem is beszélünk — német, a katonai oktatás pedig teljesen idegen.

Ime vázlatban az országos kultur-politika.

És vármegyénk . . . Vármegyénk felső részében vagy kétszázra megy a községek száma, — hol vagy abszolúte nincs iskola, vagy ha van is, a magyar nyelvet kellően nem, vagy épen-séggel nem tanítják. Egyedül a homonnai járásban hetven község van ilyen. Értsük meg, — ezen iskolákban nemcsak a tanyelv nem magyar, de a magyar nyelvet kellő mértékben nem, vagy *abszolúte* nem tanítják.

Ezért nem a helyi közigazgatási körök, hanem a fölöttes egyházi hatóságok és maga az állam, a *kormány* kárhozandó.

Miért nem veszi ki az állam a törvény világos parancsával ellenkező közegek köréből az iskolát? Miért nem államosít ily helyeken, mikor e közegek az 1871. népoktatási törvény ellen vétének? Ha pedig — a már nem is tudom, hogy hány száz millió budgetből — népoktatásra, a magyar állam szellemi és belső erejének

erősítésére még mindig csupán morzsa — Európában, Oroszországon kívül, az általános budgetnek legkisebb hányada — jut, miért nem lép fel legalább nagyobb erélylyel a nemzetiségek, felekezetek és községekkel szemben? Tudom, hogy nincs ugrás a természetben, hogy a közoktatásügyi költségvetés minimuma folytán, néhány év előtt még sokkalta szomorubbak voltak az országban a viszonyok. Tudom hogy a tanügyi költségvetés nálunk az általános budgetnek már azért is kisebb hányada, mert jobbadán a felekezetek az iskola fenntartó közegek. De hiszen ép ezért, mivel az országnak egyéb pontjain nem hárul az államra oly nagy teher az költség, ily helyeken már rég kellett volna a rakoncátlanok kezéből venni az iskolát. Mert hiszen ha a magyarosítás és szellemi művelődés terén, mértani haladvánnyal nem haladunk, ezer év múlva se lesz magyart ez az ország! Csak egy sújtással kevesebbet szabnának arra a katonai zubonyra, csak egyetlenegy gombbal kevesebbet varrnának arra a katonai köppenyre, ezer és ezer iskolát lehetett volna már eddig állítani!

Persze — a tömeges nemesítések, a báró és grófságok adományozásából, a főrendiházi tagságokból összeharcsolt milliók — a nemzet véredényeinek megmégérésére, az egyén lelkeinek megmételtyezésére, az önérték megtagadására, az elvek megvásárlására

usztak el! Az adminisztratív közeg-ek erélye és tekintélye, a Lónyay kezdte pénzmanipulációktól egész a Pandur korszakig erőszak s politikai üldözésekre pazaroltatott el! A hol azonban nem párt és hatalmi politika, — hanem a nemzet összesége, belső és szellemi erősbödése forgott kockán, hűjával volt a pénz és inukba szállt az erély! Egy-egy megvásárolt ke-riületnek a minőség, a hausse és baisse szerint hullámzó árából 10—20 iskola tellett volna ki. Vagyis, a legutóbbi választási manővernek négy milliónyi bünpénzéből egy csomó iskola. Az ember jellegből kivetkőzött — a kormány egyenes és céltudatos politikája folytán vásárra vitt szavazó polgárok utódai, a vesztegetések okozta jellemfogyatékosság helyett ezen milliók kulturális célra fordításából a magyar állameszmét, a hitet és honszeretet szivhatták volna be!

És városunk . . . Az itteni — mint vármegyénk felső részének számtalan iskolái előtt kalapot emelünk. A nemzetnek bennök működő közkatonái, kik sivar utjokon a saját kezük szántotta barázdáknak csak töviseit szedik, egy egész nemzedéket magyarosítottak meg. Ha oly lelkesekek volnának az országnak főpapjai a magyarosítás terén, mint a milyenek tanfériai, ha oly buzgók volnának papjai, mint a milyenek a magyar néptanítói, akkor mi is elfogjuk mondhatni, mit Bismark mondott: Nem a katonák

TÁRCA.

A gesztenyésben.*

A „Felsőmagyarországi Hírlap“ tárcája.

Én szép Amandám, hányszor együtt ültünk,
Estéken át, e gesztenyék alatt
És kéz a kézben, egymáshoz simulva
Együtt szövék a rózsás álmokat.

E fákhoz annyi emlék fűzi lelkem,
Légvárainkat itt építgetők.
Szilárd alapfal volt erős szerelmünk
S arany reményből raktunk rá tétőt.

Azóta néhány év lefolyt, ledönté
Légváraink az első fuvalom.
A rózsás álmok szerte foszladoztak
S te férjhez mentél, édes angyalom.

Óh jól tudom, hogy másként nem te-
hettél

Szüléd parancsa kényszeríthette,
S a nagy szerencsét sem szalaszthatád el,
Óh te szegény, szerencse gyermeke.

A férjed böles és tekintélyes ember
Azt sem foghatni rája, hogy szegény,
Van a Bánatban néhány szásznyi holdja
S van neki egy — a feje tetején.

* Mutatványok *Kronikásnak* pünkösöd táján
megjelenő verskötetéből: A csinos verskötet-
hez *Dr. Buza Barna*, lapunk főmunkatársa ír
előszót. *Kereskedő* László pedig remek képet
rajzol a címlapra. Az érdekes verskötet elő-
fizetési felhívását mai számunkhoz csatoljuk.

A feje bubján, igen, ott. S talán ez,
Én szép Amandám, vigaszt nyujt neked,
Hisz lánykorodban gyakran emlegetted,
Hogy imádod a holdas éjeket.

Az apród.

(Egy középkori krónikából.)

Kitekint az ablakon
Hercegasszony Maritána,
S valamit lát, a mitől
Lángba borul az orcája.
Lángba borul az orcája
S megharagszik szertelen:
Apródja és szobalánya
Mulatnak a kertbe' lenn.

Ha mulatnak, ki se bánja;
Fiatalnak a mulatság,
De a helyet, biz a helyet
Kissé rosszul választották.
Épen ott az ablak alatt,
Aztán fényes délután! . . .
Rájuk borul, de csak félig
Rejti őket a plátán.

S félig láttat, félig sejtet,
De ki lehet venni szépen,
Hogy a lányka — ah, fidonc!
Ott ül a legény ölében
S vállaira fonja épen
Hízelegve két karát.
Ah, mi fád! És Maritána
Becsukatja ablakát.

Becsukatja, de hiába,
Mert az ablakon át,

Hallani a szerelmes pár
Gügyögését, víz zaját.
Kacagásuk csókba fulad
S fel-felhangzik ujjal,
S egész tisztán hallhatólag
Cserélik a csókokat.

Képes volna megszámlálni
Hányszor cuppan ajk az ajkra.
Persze, ha egy perc alatt
Néhány százig számlálhatna,
Csunyaság a mit művelnek,
Meglakolnak érte, meg.
Hercegasszony Maritána
El nem tűri ilyesmiket.

S hogy az apródot hivatja,
Kérdez és az így felel:
Hogy mit tettem, hercegasszony,
Kivánja, hogy mondjam el?
Tudja jól a hercegasszony
Kissé szegyéllős vagyok
S mégis vágyik hallani, —
Isten neki! — ha vétkeztem
Be merem én vallani.

Mégis, hogy ha egy kegyet
Hercegasszony még megadhat,
Engedné meg, hogy utolszor
Még egy kérest kockáztassak:
Kissé szegyéllős vagyok
És a szónak rossz barátja,
Belefogom is nehéz
Az ily kényes leírásba.

Ki sem terjeszkedhetem
Pontosan a részletekre,
És hű képet szavaimból

Hercegasszony nem nyerhetne.
Sokkal okos volna tán,
— Mondja félig sugva, lássam —
A helyett, hogy elmondánám,
Inkább hiven — megmutassam!

Minő választ adott erre
Hercegasszony Maritána,
Meg nem írja krónikám
Mit felelt, mit nem reája.
Azt az egyet jegyzé föl csak
Róluk még az agg rege,
Hogy az apród volt halálig
A leghivebb embere.

Kronikás.

Eltaposott virágszál.

— Szomorú tragédia —

.Eltaposott virágszál: Semmi.
Csak egy álmódó, hóféhér kis virágszál:
gyöngyvirág. Szelíd, kedves, kicsi
fejecskeje, diszkrét, szűztiszta illata
nem kábit, de szeretjük, mert szép, és az a
szubtilis gyöngéd illat mégis oly meg-
kapó, mégis olyan vonzó, talán éppen
ezért szeretjük, mert oly ártatlan, töré-
keny, mint valami filigrán kis asszonyka.
Olyan az egész, mint egy álmódó,
beteg lélek mosolya.
Ártatlan édes gyöngyvirág. Hiszen
elmentek önök már gyakran a virá-
kereskedések szép kirakatai előtt.
A buja vörös, vagy a haragos sötétzöld
színek alapján oly szerényen helye-
zedik el. Nem hivalog, nem kérkedik,

serege, de a népiskola veri le az ellen hadát!

Csak sajnós, hogy egyes elemi iskoláknak már alsóbb osztályai-ban is, ahol tehát a szegye gyermek fogékonyságának, érzületének már paedagógiai okokból is minél szűkebb térre kellene koncentrálnia — már a körülmények folytán is, csak csekély eredménnyel végezhető, az agyat túlterhelő, nemzeti szempontból pedig kárhozandó német nyelv tanítása, még mindig nem küszöböltetett ki.

Ez a viszás körülmény azonban az iskola magyarosítási tényén nem sokat változtat. De tovább aztán ne tekintünk, a társadalmat ne nézd, mert összevisszaságot látnak szemeid. A Barátság és a Palotás utca környékén — és erre tisztelettel bátor vagyok felhívni az illetékes körök figyelmét — a tanköteles gyermekek egész legiója futkosik, vagy zugiskolákban tanítják. — A norddeutsche Fräulein, gráci benne egyes házaknak még mindig nélkülözhetetlen butora. Ha a cég-táblákra tekintsz, azt hiszed, hogy Bécs külvárosába vezettek el lépteid. Ha pedig templomba mégy, olyan idegen prédikációkat hallatsz, hogy a dobhártyád is megszakad belé.

Székely Áron.

Hatóságaink s a magyar ipar.

Régi vád, régi igazság, hogy a mi a miénk, a mit saját fiaink termelnek, azt nem bészüljük, nem pártoljuk. Hiába a felkísítő felhívások, a meggyőzni akaró szavatok: nem érnek azok semmit, vagy legalább igen keveset. Az a magyar sovínizmus, melylyel oly sokszor vádolnak bennünket, csak egyeseknél s nagyon ritkán fordul elő.

A hazai ipar pártolásáról akurunk megemlékezni, és pedig azon alkalomból, hogy közelebb az országos ipar-egyesület iparpártolási szakosztálya vis-

szá alakulván, sürgős feladatai közé sorozta egyebek között propagandát szerezni a hazai iparnak. El akarja érni azt, hogy a magyar állam területén lévő közhatóságok szükségleteik beszerzésénél lehetőleg csak a magyar ipart vegyék igénybe. Ily irányú törekvés nem éppen mostani kelet. Koronként felbukkan a napi kérdések tomlelegéből a hazai ipar pártolása, hogy aztán rövid idő alatt ismét letűnjék. Miniszteri körrendeletek nem egyszer hívták már föl hatóságainkat, egyleteinket ily irányban: de — valljuk meg — nagyon kevés eredménnyel.

Pedig készen fekvő igazság — s ezt minden évben halljuk hangoztatni a budget tárgyalások alkalmával — hogy csupán agrikulturnak lenni igen nehéz dolog s az egyoldalúság szegénységet von maga után, a szegénység pedig elerőtlenedést.

Az országos ipar-egyesület iparpártolási szakosztálya érzi, tudja ezt, s hogy a hazafias célját elérje, dicséri is az illetékes körök hazafias készségét s iparunk nem pártolást inkább annak tudja be, mivel a magyar társadalom s hatóságaink nincsenek tájékozottak hazai gyártmányaink jóságainak tekintetében. Bár így volna! Akkor lehetne reményünk, hogy versenyképes, vagy legalább is megfelelő gyártmányaink előbb-utóbb méltánylásban részesülnek. De mi azt hisszük, más a baj. Lenézük a hazait!

Az országos ipar-egyesület köriratát, melyet a hatóságokhoz megküldött, itt közöljük nagyobb részében:

Annál a nagy erkölcsi hatásnál fogva, melylyel közhatóságaink a nagyközönségre bírnak, már magában véve is fontos az, hogy magyar iparnak kizárólagos igénybevételében ezek az intézmények adjanak példát. De a példaadáson kívül fontos ez azért is, mert az egész hazai iparra, de különösen a vidéki városok helyi iparára néve jelentékeny nagyobbdadást jelent a fogyasztási piacnak, ha a hatóságok csak hozzá fordulnak szükségleteik beszerzésénél.

Hogy ebben az irányban hathatós kezdeményezések történtek, azt tudjuk; és tudjuk azt is, hogy amennyiben az

kéjének. Hogy örülne neki a kis-rudus. Csak erre gondolt, az utca sarkon is ez járt a fejében. A sétalók utána fordultak a szép, szelid kis leánynak. Főnn a sétatér körül egy ur csatlakozott hozzájuk. Ő nem ismerte, sohasem látta még eddig. Hanem a néne, az sugdosva, bizalmasan beszélgetett vele. Nem értette miről beszélnek, nem is igen figyelt rájuk. Egy sereg szép asszony, leány jött szemközt velük és cckor az az ur hirtelen elvált tőlük. A szemével olyan furesán intett, és a néni mintha értette volna ezt is.

— Nagy ur — mondta a vén anyóka.

— Ugy látszik: jó ember és finom. Nem nézi le a szegényt. A kis doktor-né nem is olyan gazdag, még szép sem éppen, mégis milyen büszke, pöf-feszkedő. Hát még az a csuf, vörhenyes képu ura.

— Tetszik neked?

— Csinos, majdnem nagyobb mint a Miklós, pedig az a legszálasabb leány a gyárban.

— Tudod-e, hogy miért jött velünk?

Tetszel neki. Azt mondta, szép vagy mint egy kis angyal.

Zavartan védekezett a leány. És a vén anyóka furcsa dolgokat beszélt össze-vissza, szinte megkábult tőle. Oda érték a templom elé. Bajosan ment az egyszerű az imádkozás, olyan szokatlan gondolatai voltak, egyre más-on járt az esze. Az a szép ur. Szinte ijedten tekintett hátra, mintha ott leselkednék red valamelyik nagy oszlop mögött. Pedig dehogyan, az sohasem jött templomba. Aztán félt az öreg anyókatól, mintha valami rosszat akarna tőle. Las-

ilyen kezdeményezésnek nem volt meg mindenütt és minden irányban a teljes eredménye, annak az oka első sorban nem az illetékes körök hazafias készségében, hanem abban kerendők, hogy a hazai ipar szolgáltató képességéről még a legtöbb helyen téves vélemények vannak, valamint abban, hogy a legtöbb esetben a megszokás állja útját annak, hogy a külföldi gyártmányt a hazai kiszorítsa. A hazai termelés pedig azokban az iparágakban, amelyek a hatóságoknak rendszerint való szükségleteit ellátják, a legtöbb esetben úgy minőségre, mint olcsóságra nézve győztesen állja ki a versenyt a külföldi iparával s csak elvéve fordul elő oly cikk, mely hazánkban éppen nem, vagy nem megfelelő minőségben készül.

Egy további oka a hazai ipar mellőzésének az is, hogy a közszállításonkál a megbízást elnyert vállalkozók, noha a megbízó hatóság teljes jóindulattal arra kötelezi őket, hogy csak hazai iparcikket szállítsanak e kötelezettségük alól az ellenőrzés nehézségei miatt kibújnak és a hatóságok hazafias intencióit kiját-azák.

Azt hisszük mindezeknél fogva, hogy a tekintetes hatóság teljes méltánylásával fog találni az a kérelmünk, hogy ipari szükségleteink beszerzésénél csak is a magyar ipart méltóztatssék igénybe venni. Hogy pedig ez a cél a valóságban elérhető legyen, arra nézve legyen szabad, mint biztos módszert, azt ajánlanuk, hogy már a pályázat kiírásánál méltóztatssék a vállalkozót arra kötelezni, hogy a szállítandó iparcikkek készítőjét ajánlatában nevezze meg.

Kivánatos volna végre, ha a t. cím a vezetése alatt álló hivatalnokokat is biztítani méltóztatssék arra, hogy szükségleteik beszerzése körül a magyar iparnak adjanak előnyt s hogy akár a közéleti helyi egyesületek útján, akár más alkalmas módon, hasonló szemelben méltóztatssék a helyi közönségre is hatni. Mielőn még megemlítjük, hogy a magyar ipar pártolására irányuló hazafias törekvésében esetleg szükségesnek mutatkozó felvilágosítósk tekintetében a legnagyobb készséggel állunk a t. hatóság rendelkezésére.

HIREK.

A vén cigány.

Fájdalmas, keserű hirt hallunk. Az öreg Mányi, vármegyénk egykori kedvence, annyi bánat elosztatója, annyi szomorúság egykori felvidítója,

szám megvisszatalodott. Dehogy, hiszen a néni olyan jó volt hozzá mindig De azért az imádkozás schogy sem ment. — Tolongtak kifelé a templomból. Ők is mentek. Az anyóka kiváncsian nézett szét az oszladó tömegben. Egyszerre csak megcsillan a szeme. Az az ur ott állt az utcasarkon. Mintha igen-ig intett volna feje felé. Aztán oda-jött hozzájuk az ur és szeliden meg-cirogatta a leány arcát.

— Hogy van kicsikém, csak nem fél?

A leány nem felelt csak néman bámult maga elé a földre.

— Hát följönél hozzám?

— Föl, föl, válaszolt gyorsan a vén anyóka.

— És fölmentek . . .

— No, mért vagy olyan szomorú?

— Mem, nem, vagyok szomorú néni dehogyan vagyok szomorú.

Megindultak lassan, szinte camogva. Egyszer csak ijedten kiáltott föl a leányka:

— A virágom!

— Mi van vele?

— Elveszett. Megkeresem.

— Nézd csak, itt van. Ej ej, összetapostam.

Aztán félre lökte lábával az összetapostott, formátlan, virágot. És a leány szomorúan, fájdalmasan nézte kedves virágját, az ártatlan, előbb még hófehér, szép kis gyöngyvirágot.

— Ne busulj, vesztünk majd másikat.

A vén kerítő azt hitte, hogy csak a virágot siratja a leány . . .

három nemzedék legkedvesebb nu-zsikusa, elhagyatva, nyomorban, halálos ágyon fekszik. — Mindörökkre kiesett a kezéből a száraz fa, amelynek fájdalomtól annyiszor reszketett minden hurja, a mely végigsírta az elnyomatás kínos éveit, átvigadta az ébred s napjait, amelyből olyan meg-rikatón szólt hozzánk a multak ba-nata, olyan biztatóan a jövő remé-nye . . . Nem bírja már a vonót, s most elefede, elhagyatva, nyomor-grova várja az örökre elnémito ha-lalt. — A világ, a vármegye pedig, amely az anyi-zor megrikatott, anyi-szor felvidított, az epigonok mu-zsikájánál mulat s észbe se jut az öreg cigány. — Az pedig fekszik szegényes ágyán, kiesi, rideg hajlékáb-ban. — Mi van benne? Hegedű és koldusbot! . . .

* A tankerületi főigazgató ünneplése.

Szabó Ede kassai tankerületi főigaz-gató — kinek vezetése alá tartozik az ujhelyi főgymnázium is — negyven éves szolgálati jubileuma alkalmából Felső-magyarország tanügyi képviselői f. hó 10-én Kassán összejöttek. Az ünnepély délelőtt 10 órakor vette kezdetét a a premontréik templomában tartott istentisztelettel; ezután a nagyszámu ünneplő közönség felvonult a főgym-názium nagyertermébe. Ott voltak: Bibuly Zsigmond megyés püspök, Pechy Zsig-mond Abauj-Tornavármegye főispánja, Rakovszky Endre alispán, Münster Ti-vadar polgármester; azonkívül az egy-ház, tanügyi, város és vármegye elő-kezőségei. A satoralja ujhelyi főgymnázium 8 tagú köldöttsége Molnár Pál igazgató élén jelent meg. A Himnusz élénklése után *Hódol* László címzetes főigazgató tizenhat igazgató élén Szieber elé járult, hosszabb beszédben üdvözölte őt és átnyújtotta neki azt a rendkívül díszes albumot, a melybe a kassai tankerület valamennyi tanára be-írta nevét. A főigazgató meghatva vá-lasztott az igazgató beszédére. Az ün-nepes után a főigazgató számos tisz-telgő küldöttséget fogadott.

* Új katonai hadtestparancsnok.

Fabiny Lajos tábornagyot, kassai had-testparancsnokot, gróf Grünne prágai hadtestparancsnok utódává nevezték ki, és már Kassáról el is távozott. Az új kassai hadtestparancsnok, Pokorny Herman altábornagy, eddigi nagyváradi hadosztályparancsnok lesz.

* Halálozás. Tarнай Jánosné, Tarnay Gyula dr. Borsodvármegye alispánjának anyja, f. hó 10-én Egerben elhunyt.

* Kinevezések.

A m. kir. belügyminiszter Zemplénvármegyében a papinai anyakönyvi kerületbe *Durcsinszky Béla* körjegyzőt anyakönyvvezetővé, továbbá a karátdi *Grünzweig Emil* karátdi lakost, a nagygéresibe pedig *Szűcs Sándor* segédkörjegyzőt anyakönyvvezető-helyettesekké nevezték ki és a papinai anyakönyvvezető, valamint a n. géresi helyettest a házassági anyakönyv-vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta. — Továbbá a bodrog-halászi anyakönyvi kerület székhelyét, az anyakönyvi kerület elnevezésének megfelelő megváltoztatásával, *Jóseffalvára* helyezte át.

* Pro és Contra. Érdekes két határozatot hozott Magyarország két főiskolája. Az eperjesi jogakadémia testületének határozata szerint ugyanis a párbajozó hallgatók fél évüket elvesztik. A budapesti magyar kir. tudományos egyetem fakultásainak összes tanácsa a párbajozók megrendszabályozására vonatkozó indítvány felett azonban tekintve, hogy az egyetemi polgárság nagyrésze ugys katoná, tehát a lovagias elvágatlansághoz kötve van, a polgári bíróság pedig a párbajvétel-iséget különben is üldözi — rendkívüli intézkedésket nem tart szükségesnek.

Landesmann Samu szijgyártó és nyerges

SÁTORALJA-UJHELY. Rákóczy-utca. (Kis-piac.)
Javitásokat jutányos árban kifogástalanul eszközöl.

Disz- és igás-lószerszámok, különleges ostorok, ostornyelekből nagy raktár. — Lovak ápolásához szükségeltető mindenféle különlegességek és eszközök. Legfinomabb bőrszírok, kenőcsök, szappanok, lakkok. — Vadászati eszközök nagy választékban.

Sérvkötőkben nagy raktár.

Irjunk!!
MÜLLER-
féle
Anthracen
TÉNTA-
val.
24—30 2.

Richter-féle Horgony-Pain-Expeller Liniment. Capsici comp.

Ezen hírneves háziszer ellentáll az idő megpróbáltatásnak, mert már több mint 30 év óta megbízható, fájdalomcsillapító bedörzölőként alkalmazatik közvényenél, csúznál, tagzsugatsánál és meghűléseknél és az orvok által bedörzölősekre is mindig gyakrabban rendelotik. A valódi Horgony-Pain-Expeller, gyakorta Horgony-Liniment elnevezése alatt, nem titkos szer, hanem igazi népezerű házi-szer, melynek egy háztartásban sem kellene hiányozni. 40 kr., 70 kr. és 1 frt. üvegenkénti árban majdnem minden gyógyszerárban készletben van; főraktár: Török József gyógyszerésznél Budapesten. Bevásárlás alkalmával igen óvatossá legyünk, mert több kisebbbértékű utánzat van forgalomban. Ki nem akar megkárosodni, az minden egyes üveget „Horgony” védjegy és Richter czéggeljelzés nélkül mint nem valódit utasítsa vissza.
RICHTER F. AD. és társa, cs. és kir. udvari szállító, RUDOLSTADT.

LÖW MIHÁLY

Osztálysorsjegyek, borok, likuőrök, szilviorium, borovicska, rum, (valódi vörös bor), dohány, szivar, okmánybélyegek stb. elárúsítója
S.-A.-UJHELY.

Ennel van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy

ÜZLETEMET

f. évi április hó 24-étől, Wekerle-tér 502. sz. a. Dr. Schön-féle házba (hol eddig Roth Bernáth vaskereskedése volt)

át helyezem

s azt a kor igényeinek teljesen megfelelőleg berendezem. Egyidejűleg becses figyelmébe ajánlom, hogy a negyedik, ujonnan május hó 18-19-én kezdődő játékra **osztálysorsjegyek** nálam már **kaputatók**, melynek ára: egy egész **6 frt.**, — egy fél **3 frt.**, — egy negyed **1 frt 50 kr.** egy nyolczad **75 kr.**

Midőn ezt a n. é. közönség tudomására hozom, bátor vagyok becses megbízásait számomra kikérni, mit én igyekezni fogok a legpontosabb kiszolgálásaim által, jövőre is kiérdemelni.

Számos megrendelést kérve, maradtam

2—6 100

kiváló tisztelettel

LÖW MIHÁLY.

60.000 és számos melléknyeremény lett már általam fizetve.

Főnyeremény legjobb esetben 1.000.000 egy millió.

Ha szép kenyeret vagy süteményt akar ön, kérjen

40—50 deka buzaliszthez 5 krajczárért 2 dekagramm

„Stella” sütőport

mely jobb minden bécsi gyártmánynál.

Kapható Sátoralja-Ujhelyben: Szentgyörgyi Vilmos, Malártsik György, Klein Albert, Klein Géza, Behyna Testv., Szikszay Róza, Hazai Adolf, Klein Henrik, Fischer Hani, Glüch Samu, Grünbaum Márkus és Lichteinstein Adolf urak kereskedésében.

Hengergőzmalom.

Van szerencsém a n. é. közönségnek tudomására hozni, hogy **Velejte** közelében levő

„Ugrói” gőzmalmot

Schön Arnold urtól f. hó 5-én megvettem. A malmot alapos átalakítás alá veszem, **nagyobbítom**, és a mai kor igényeinek megfelelően berendezem.

Vállalkozom:

Kereskedők részére **több számu lisztet készíteni**, valamint a Gazdák részére a **vámörleszt** legjobban és a legpontosabban, készíteni, ugyszintén

A termelőktől **terményt rendes napi áron vásárolni.**

LISZTET

nagyban és kicsinyben árusítani, valamint **terményt lisztért cserélni.**

A t. közönség becses pártfogását kérve, maradok

2—2 99

alázatos tisztelettel

Princz Armin.

Legnagyobb nyeremény legszerencsésebb esetben

1.000,000 korona.

Az összes 50,000 nyeremény JEGYZÉKE.

a legnagyobb nyeremény legszerencsésebb esetben

1.000,000 korona

A nyeremények részletes beosztása a következő:

Készpénzben fizetendő	Korona
1 jutalom	600000
1 nyer. á	400000
1 " "	200000
2 " "	100000
1 " "	90000
1 " "	80000
1 " "	70000
2 " "	60000
1 " "	40000
5 " "	30000
1 " "	25000
7 " "	20000
3 " "	15000
31 " "	10000
67 " "	5000
3 " "	3000
432 " "	2000
763 " "	1000
1238 " "	500
90 " "	300
31700 " "	200
3900 " "	170
4900 " "	130
50 " "	100
3900 " "	80
2900 " "	40

50,000 nyer. és jut. összegben 13.160,000

A negyedik nagy m. kir. osztálysorsjáték nemsokára ismét kezdődik és

100,000 sorsjegyre újból 50,000 nyeremény

jut, vagyis az oldalt levő nyereményjegyzék szerint az összes sorsjegyek fele feltétlenül nyerni fog.

A nyerési esélyek tehát, mint már általános ismeret őrütsiák.

Összesen tizenhárom millió 160 ezer koronát sorsolnak ki biztosan. A legnagyobb nyeremény legszerencsésebb esetben

egy millió korona

Szíves mielőbbi megrendeléseknél **eredeti sorsjegyeket** a tervezett eredeti árban és pedig:

egy egész I. o. eredeti sorsjegyet 6.—
" fél " " " 3.—
" negyed " " " 1.50
" nyolczad " " " —.75

küldünk szét **utánvétellel**, vagy a **pénz előleges beküldése ellenében.**

A húzások után megküldjük tisztelt vevőinknek a hivatalos húzási jegyzéket, hivatalos tervezetek pedig díjtalanul állanak rendelkezésre. A húzások a m. kir. kormány ellenőrzése mellett nyilvánosan történnek és azoknál mindenki megjelenhetik.

Kérjük a **rendelvényeket** mielőbb legkésőbb azonban

f. é. április 24-ig

hozzánk beküldeni.

TÖRÖK A. és TSA.

a m. kir. szab. osztálysorsjáték főelárúsítói

Budapest,

Váczi-körut 4 A.

Sok és nagy nyereményt fizetünk tisztelt vevőinknek; rövid idő alatt körülbelül egy és fél millió koronát.

Rendelőlevél levágandó.

Kérek részemre.....

Az összeget..... frt

Török A. és Társa uraknak Budapest.

I. oszt. m. kir. szab. osztálysorsjáték eredeti

sorsjegyet a hivatalos tervezettel együtt küldeni.

utánvételezni kérem postautalvánnyal küldöm. A nem tetsző törlendő.